

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

alt efter hvad hun har Mærker til. Et Stormagasin oplyste over for mig, at Køerne havde været saa lange, at de blev til Gene for Salget i de andre Afdelinger, og man derfor havde været nødt til at udfinde et System. Paa Fortovet uden for Magasinet uddeles der de Dage, hvor Garn haves, fra Kl. 8½ om Morgenen Numre til saa mange, man regner at kunne ekspedere Dagen igennem, og Salget fordeles derefter saadan, at visse Numre ekspederes mellem Kl. 9 og 10, andre mellem Kl. 10 og 11 o.s.v. Allerede Kl. 6 om Morgenen begynder Opstillingen til Nummeruddelingen.

Man har saaledes her gjort, hvad man kunde, men tidtagende og indviklet er det, og flere Kategorier af Kvinder har man ikke kunnet hjælpe. Jeg tænker særlig paa mange Mødre, som ikke kan staa i Kø, fordi de har smaa Børn, de selv maa tage sig af, paa de gamle, som ikke har Kræfter til at staa i Kø — og man maa huske paa, at for gamle betyder Strikning ikke blot det, at deres Arbejdskraft udnyttes til nyttigt Arbejde, men ogsaa at det rent psykisk er en Hjælp at have et Strikkearbejde —, og jeg tænker paa de selverhvervende Kvinder. Den sidste Gruppe er praktisk talt som Helhed ganske udelukket fra at faa en Tildeling. I det Stormagasin, jeg talte med, havde man været opmærksom herpaa, men man havde ingen Løsning kunnet finde.

Derfor spørger jeg den højtærede Handelsminister, om der ikke er eller kan skaffes Haandstrikkegarn nok til, at hver faar Ret til at købe Strikkegarn f. Eks. paa 6 Mærker — det er efter Sigende det mindste, man regner til et Strikkearbejde — inden for et vist Tidsrum, som kan ansættes længere eller kortere, efter hvor meget Garn der kan regnes med. De, der ikke køber Strikkegarn — og dem er der en Del af —, skal naturligvis kunne bruge Mærkerne til andre Tekstilvarer.

Da der er saa stor Interesse for Strikning i Befolkningen — paa dette Omraade mangler man ikke Arbejdskraft —, bør det overvejes, om der ikke burde fremstilles mere Garn til Haandstriking. Man hører stadig, at Mangelen paa Arbejdskraft i Industrien er Aarsag til, at Tekstilvarerne ikke kommer hurtigere frem, saa her var maaske en Mulighed for at aflaste Tekstilfabrikkerne noget. For saa vidt det er Spindierne der er afgørende for Tekstilindustriens Produktion, hvad enten det nu skyldes Mangel paa Maskiner eller Mangel paa Arbejdskraft, indser jeg, at det vil være vanskeligt at faa

fremstillet væsentligt mere Garn til Haandstriking.

En Udtalelse om disse Forhold fra den højtærede Minister vil være af stor Interesse.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Krag): Naar det ærede Medlem udtaler, at der blandt mange Kvinder er en stærk Interesse for Spørgsmaalet om Haandstrikkegarn, kommer det ikke til mig som nogen overraskende Nyhed. Jeg har paa talrige Møder hele Landet over gjort den Erfaring, at Haandstrikkegarn er noget af det, der i allerstærkeste Grad sætter de kvindelige Sind i Bevægelse. Dette har ogsaa været Anledning til, at vi i Handelsministeriet har taget hele dette Problem op til en dybtgaaende Behandling.

Det forholder sig saadan i Øjeblikket, at der til alle i Detailhandelen kan udleveres 1 000 t Haandstrikkegarn pr. Aar. Det lyder, som om det var et meget stort Kvantum. Det er det imidlertid ikke. Hvis man delte dette Haandstrikkegarn ud saaledes, at hver Forbruger fik Andel i det, vilde det ikke blive mere end 250 g aarligt, og jeg tror, at de ærede kvindelige Medlemmer selv vil kunne bedømme, hvor beskednen en Ration det er. Hvis man skulde, som den ærede Spørger forestillede sig, sætte 6 Tekstilmærker i Kraft, som skulde bruges til Haandstrikkegarn, vilde det betyde, at der vil kræves omtrent 3 Gange saa meget Haandstrikkegarn, som der i Øjeblikket produceres.

Saa kan man rejse det Spørgsmaal, om Haandstrikkegarnet ikke kunde tages fra Garntildelingen inden for Industrien. Hvis man her ser paa Arbejdskraftforholdene, saa ligger det saadan, at der ikke er Arbejdskraftmangel inden for Trikotageindustrien; saa noget Argument for at gøre det kan ikke findes heri. Man vil i øvrigt se, at Halvdelen af det Strikkegarn, der produceres herhjemme, gaar til Industrien, og Halvdelen gaar til Haandstrikkegarn, saadan at man maa sige, at der er en nogenlunde rimelig Fordeling.

Handelsministeriet har imidlertid ment, at maatte nøjes med at træffe den Ordning, at der gives vordende Mødre i Tilknytning til Spædbarnsudstyrsordningen en Tildeling af Strikkegarn paa, saa vidt jeg husker, 300 g, og den træder i Kraft fra 1. Marts. Den vil i øvrigt saa vidt muligt faa tilbagevirkende Kraft, saaledes at alle, der har faaet Børn efter 1. Januar i Aar, vil kunne komme i Betragtning. Vi er imidlertid klar over, at dette er kun en rent midlertidig og rent foreløbig Hjælp, som ikke i det lange